

Βουλώστε το όλοι
& κλειστείτε σπίτι,
τώρα μιλάω εγώ!

Σιγά μη μιλάς μόνο
εσύ ρε μαλάκα...

Προκήρυξη που μοιράζεται χέρι με χέρι σε καβάζες των Βορείων

★ Απρίλης '20

Κάτι μας βρωμάει!

Τι διάολο ζούμε το τελευταίο διάστημα: Ο φονικός ιός προελαύνει, έτσι μας λένε. Μας λένε επίσης ότι επιβάλλεται να κλειστούμε σπίτι, ότι δεν νοείται να αμφισβητούμε τους γιατρούς και την αστυνομία, ότι αν μας απολύσουνε θα πρέπει να λέμε ευχαριστώ. Ε, δεν θέλει και πολύ για να καταλάβεις ότι το πράγμα βρωμάει και ζέχνει.

Και βρωμάει τόσο, που δεν ξέρουμε καν από που να αρχίσουμε! Το ελληνικό κράτος διακηρύττει καθημερινά ότι νοιάζεται για την ανθρώπινη ζωή, το ίδιο κράτος που πυροβολάει μετανάστες στα σύνορα. Τα αφεντικά μας ενημερώνουν ότι ενδιαφέρονται θερμά για την υγεία μας, τα ίδια αφεντικά που κανονικά μας βάζουν να δουλεύουμε με σαράντα πυρετό. Οι γιατροί μας λένε ότι τέτοιο ιό δεν έχουν ξαναδεί τα μάτια τους, οι ίδιοι γιατροί που μέχρι το Φλεβάρη έλεγαν ότι δεν τρέχει κάστανο. Κι οι μικροαστοί έχουν μετατραπεί σε πρωταθλητές της κοινωνικής υπευθυνότητας, οι ίδιοι караγκιόζηδες που δεν έχουν ενδιαφερθεί ποτέ για τίποτα εκτός από την πάρτη τους. Εντωμεταξύ, όλα αυτά τα σουρεαλιστικά συμβαίνουν την ίδια στιγμή που οι μισοί από εμάς φάγαμε απόλυση, οι

άλλοι μισοί ξεπατωνώμαστε στην δουλειά πιο πολύ από ποτέ, όλοι μας πνιγόμαστε στην αφραγκία. Και σαν να μην έφταναν τα παραπάνω, απαγορεύεται να είμαστε σε πάρκα και πλατείες, απαγορεύεται να βρισκόμαστε και να τα λέμε στον φυσικό μας χώρο. Κι όλα αυτά γιατί... παίζει γρίπη!

Πώς φτάσαμε σ' αυτήν την παράνοια; Αυτό είναι το κρίσιμο ερώτημα. Δεν ξέρουμε για εσάς, αλλά, όπως ήδη καταλάβατε, εμάς η απάντηση «φταίει ο ιός» δεν μας κάνει. Για την ακρίβεια, νομίζουμε ότι όποιος ρίχνει το φταιξιμο γι' αυτά που ζούμε στην μαύρη μας την μοίρα, στην πραγματικότητα προσπαθεί να εξαφανίσει αυτό που πραγματικά συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας. Και συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας εδώ και δέκα χρόνια τουλάχιστον, από τότε που ξέσπασε η κρίση, όχι από τότε που ανακαλύφθηκε ο ιός: οι μισθοί μας κατακυλάνε, η δουλειά μας γίνεται αφόρητη, τα φράγκα μας δεν βγάζουν το μήνα, η αστυνομία πολλαπλασιάζεται στις γειτονιές μας, ένα σωρό ειδικοί έχουν βαλθεί να μας λένε εγκληματίες επειδή αράζουμε έξω ή πάμε την Κυριακή στο γήπεδο. Με άλλα λόγια, το ελληνικό κράτος και τ' αφεντικά μας, δέκα χρόνια τώρα, διαχειρίζονται την

κρίση οικοδομώντας αδιέξοδα για όλους εμάς, για τον πάτο αυτής της κοινωνίας, και διασφαλίζοντας ότι κανένα τους δεν θα αμφισβητηθεί. Πρόκειται για μια διαδικασία συστηματικής κι οργανωμένης υποτίμησης της πολυεθνικής εργατικής τάξης εν μέσω παγκόσμιας κρίσης. Κι ακριβώς επειδή η κρίση είναι παγκόσμια, τα αφεντικά δεν κοιτάνε μονάχα πως θα βάλουν όλους εμάς στην θέση μας στο εσωτερικό. Κοιτάνε την ίδια στιγμή πώς θα κοντράρουν τους ανταγωνιστές τους στο εξωτερικό, πώς θα αποσπάσουν χρηματοδοτήσεις, πώς θα αυξήσουν τα έσοδα και θα στριμώξουν τους εκθρούς. Αυτή την διπλή διαδικασία τρώμε στη μάπα μια δεκαετία τώρα, μασκαρεμένη σε «κακούς Γερμανούς», σε «ΔΝΤ» και δεν συμμαζεύεται.

Αυτήν τρώμε στη μάπα και σήμερα, μασκαρεμένη σε πανδημία! Μόνο που τ' αφεντικά μας πειραματίζονται, αναζητούν τα όρια αυτής της διαδικασίας. Είναι δυνατόν να δημιουργηθούν ένα εκατομμύριο άνεργοι εν μία νυκτί και να μην ανοίξει ρουθούνι; Αδύνατον, θα έλεγε κανείς πριν μερικές βδομάδες. Κι όμως τελικά γίνεται! Αρκεί να πειστούν οι πάντες ότι δεν πρόκειται για την ίδια διαδικασία υποτίμησης που δέκα χρόνια τώρα μας έχε βγάλει το λάδι αλλά για τον κακό ιό και την απειλή της δημόσιας υγείας. Αρκεί το διακρατικό πλάκωμα που έχει πάρει φωτιά να παρουσιαστεί σαν καλοκάγαθα κράτη που πασχίζουν να σώζουν τις ζωές των πολιτών τους. Έχοντας τέτοια στο μυαλό, μπορούμε να

απαντήσουμε σε καίριες ερωτήσεις όπως η εξής: αν ζούμε κάτι τόσο πρωτόγνωρο, πως διάολο γίνεται και τελικά τρώμε τα ίδια σκατά στη μάπα; Πώς γίνεται και τελικά οι ίδιοι μπάτσοι, κυνηγάνε τους ίδιους ανθρώπους, στις ίδιες πλατείες;

Συνοψίζουμε, λοιπόν. Ο ντόρος γύρω απ' τον ιό δεν γίνεται για λόγους επιστημονικούς, αλλιώς κάθε Άνοιξη θα είχαμε τα ίδια για την γρίπη. Ο ντόρος γύρω απ' τον ιό σηματοδοτεί την επιτάχυνση της κρατικής βίας και της κρατικής υποτίμησης απέναντι στην πολυεθνική εργατική τάξη κι η διαχείρισή του έχει στόχους σαφείς. Απ' την μία να μελετήσουν το ελληνικό κράτος και τα ντόπια αφεντικά ως που μπορούν να φτάσουν τα πακέτα που μας μοιράζουν απλόχερα χωρίς να βγάζουμε κιχ. Και απ' την άλλη να εκμεταλλευτούν τον διεθνή πανικό για μια καλύτερη θέση στις παγκόσμιες ισορροπίες.

Έχουν ένα προβληματάκι, ωστόσο, τα σχέδια αυτά. Βασίζονται στο ότι όλοι κι όλες εμείς που σπρωχνόμαστε στον πάτο θα συνεχίσουμε να βγάζουμε τον σκασμό και να βυθιζόμαστε στην πλιθιότητα αδιαμαρτύρητα. Κάνουνε λάθος να το παίρνουν για δεδομένο. Όσο η πολυεθνική εργατική τάξη της μητρόπολης πιέζεται, τόσο η καχυποψία της μεγαλώνει. Όσο σπρώχνεται προς τον πάτο, τόσο ανακαλύπτει καινούριους τρόπους να λέει «όχι». Κι όσο όλοι τους πασχίζουν να μας κλείσουν σπίτια μας, τόσο ένα μίσος φουντώνει κρυφά στις καρδιές που εξακολουθούν να 'ναι γεμάτες εν μέσω каранτίνας.

*antifa
xalandri*

